

כירה פרק שלישי שבת

מסורת הש"ם

(ט) וַיֹּאמֶר צָרָא (ג) וְעַל מִזְבֵּחַ
 צָרָא (ד) כִּי-כָה (ד) קָרְבָּן
 קָרְבָּן. וְלֹא-תְּנַצֵּחַ (ט) גְּמֻתָּם כִּי:
 מְמֻתָּם כִּי: דָּבָר יְהוָה נָמָת
 מְמֻתָּם כִּי: (א) וְעַל קָרְבָּן גְּרָתָשׁ (ב' צָרָא וְעַל
 מִזְבֵּחַ נְאָזֵב כִּי: (ג) וְעַל מִזְבֵּחַ

גליון הש"ם

אומספ ריש"

ג

הזהם אי לא מודוק ליה
וחכם סגיא ב' הדיוווטה.
משתכח עיקר דילה
במסכתא ונדרים בפרק
געשרה מאורסה (ט' ט' ע"ח) אמר
רבנן ויל ישראל פרשנות
נדירים למא הילצתן, אמר
רב אחא לר' יעקוב להסביר
ב' הדיוווטה. בכתה רומי
בפרק יש נולין (ביב' קכ').

בינו חנナル

כמו ש"מ עלה] בשירים ומונחים[Tanakh] בשירם והווארות כל[Tanakh] עליין]. נגא שורש שכביר שכביר אסורה ר"ש[¹]

ה-בְּאַפָּרִים. מגדות: פרי קן כל בלאנדים. ע"פ שטולק ניחת צאן
ללאן'ר לדלהמלי' פולק כמה טאה וויאה (נקון טו): גוירה דילגנו
טלאפם וממושי מישן תולמ כל עליין ומוטל לטפלן סלן כדרך
מגדות: מומו ניל. גדי בכור קה': מי ימר דמודיק ליאח' חלט.

א) השירים והגנים והטבעות הרי הן ככל הכלים הנטלים בהצרא. ואמר עולא מה טעם הוואיל ואיכא תורה כל' עלייה הכא נמי יצחיק בריך רוחמן דלא כספיה רבא לרבי אוייא רמי ליה אבי לרבה תניא מותר השם שנבר ושבקורה אסור ורבינו שמעון מהTier אלמא לר' שמעון לית ליה מוקצה ורימגנו רבינו שמעון אומר כל שאין מומו ניכר מעית אין זה מן המוכן היב השטא החטם אדם יושב ומצבה אימתי חכבה נרו הכא אדם יושב ומצבה מתי יופל בו מום מיימר אמר מי יימר דנפלו ביה מומא ואתה ל"ד נפלו ביה מומא מי יימר דנפלו ביה מום קבוע ואם תמציא לומר דנפלו ביה מום קבוע מי יימר דሞדק לך חכם מתי רמי בר חמרא מפרין נדרים בשבת [ונשאלין לנדרים שהן] לצורך השבת ואמאי לימא מי יימר דמיודק לך בעל החטם כדרוב פחחים

השניה זרבא אמר רב פנחס משמה
זרבא כל הנודרות על דעת בעלה היא נודרת ת"ש נשאלין לנדרים
של צורך השבחה בשחת ואמאי למא מי יمر דמודדק ליה הכם התם
אי לא מודיעיך ליה חכם סגיא ליה בג' הדורות הכא מי יمر דמידוקק ליה
חכם רמי ליה אבוי לרבי יוסף מי אמר ר' שמעון כבתחה מותו לטפללה כבתחה אין
לא כבתחה לא Mai טעמא דילמא בהדי דנקיט לה כבתחה הא שמענן ליה לר'
שמעון דאמר דבר שאין מתכוין מותר דתניא ר' שמעון אמר גורר אדם בסא
ממה וספסל וכבלדר שלא הוכוין לעשות חרץ כל הכא דבי מיכוין איכא
איסורה דאוריתא כי לא מיכוין גור ר' שמדרבנן כל הכא דבי מיכוין איכא
איסורה דרבנן כי לא מיכוין שרי ר' ש' לכתהילה מתיב רבא מוכרי כסות
מכורי כדרכן וכבלדר שלא יתכוין בחמה מפני החמה ובגשימים מפני
הגשימים והצנוועין מפשילין במקל לאחוריהם והא הכא דבי מיכוין איסורה
דאורייתא איכא כי לא מיכוין שרי רבינו שמעון לכתהילה אלא אמר רבא
הנה

שכן, לא תוקצאי אמי בירבוי". לעמ"ג. יוז' נאוסטרא דרכן בלחו הוא. לעמ"ג. ט. כין שם כיבת הוא אב מלכא רוש מקום שהוא חייב עליו מן התורה, גו"ש בכל לטולו, שכשאדים רואה את חבריו מטלטל נר הדלק, מי מפסיק לו אוינו מון הכהבה ואיזו לא הכהבה, משא"כ בחריות מיטה שאן גירית מיטה וופסל בענלים שיכל לא עליילידי איסטרוא דואויתא. מעי". ב. שמירה אינו אווי לשום דבר לא לאל לטסת כל, דלא חשב השמש. לעמ"ג.

ז' יהונתן באיסטרוא דארויהה, כגן קביה הנר וכיזא בו חייש ר'ש זגור מדרבן, וכל הילא דכי מכורין איסטרוא [דרבן] היא, כי לא

ספרות

גנו א ב מיי פכ"ז מס' ל
צפת סלכ"ה יג טו
ס"ו ע. חוו"מ סימן זי מעף
ח:

נִדְצָר אֶתְסָוָה. נִלְבַּדְתָּם דְּכִימָה טָלֵי מַוקְדָּשָׁה מֹדֶה ל' ס' סְכָכְלִי טֶפֶל
נִלְבַּדְתָּם גַּעֲוָה זֶה וְלֹא מַסּוֹן דְּחִיקָּס נְצִיָּה: צְפִים. מַזְבָּח. שְׂמָחָה
כְּבוֹד מִמְּרְגַּמְנִים צְפִים: אָי' רְוָמְנוֹם ל' פְּסִירָה רְבִי נְפָטָן מַחְסָה.
כָּל נִכְוָה בְּהַפְּלָה. קְמָ"ד צְמַרְלָה עַס הַפְּלָה קְהִימָה סְהִימָה מַוקְדָּשָׁה וְלִין
(א) נִקְרָן קְמָה; (ב) צְמָה בְּקָרְבָּן
דְּקִידָּתָן יְבָרְךָנָה מִלְּוָן
(ג) צְמִינָה כְּבָבָן
ד) צְמִינָה מִסּוּסָה נִקְרָן קְמָה:
דְּשָׂא צְוָן (ו'), (ג) בְּבָבָן
דְּשָׂא צְוָן (ז), (ב) בְּבָבָן

יב נשים גאון

אללא אמר אבוייד דודה
 ארבע שיטות רישום
 בסיס יומם וטברוק שלשין
 פירוז (זק) אין שמר שמואל
 גורן ורבי עקיבא ממי
 לרבים מורה
 לאשפה. ובפרק נטול אטס
 את רבנן (זק) אמר רבי הוי
 גועני תחתמי כל', רב
 האג בחרה רבר הושע
 לזר חרב לש' עלי. וכן
 רבי אמר אבוייד לאיליא
 שננו. כבר טריה בהה השינוי
 שנסנה באוי הדרה מן
 ההורם לאם מעוני רישום
 כלום, ולא מצאותו בלאחיד
 מן גונן שירוי ומואצער.
 טחדון על שינורי ומואצער
 במסכת נירורין בפרק בית
 שמאי ואורוס ושורש טעה
 הקדרש (זק לא), והוא
 עיר מניין, אם שמות אל לא
 קשא בלאיליאו של הרהור
 עיר' משמשה. זה מודיע
 שהחכמים וזה אצלם
 כי בגילאי אטור לטלטול נר
 שיש בשער הדרה, לפ'י
 שהחכמים נותר בור
 החשב לנו. וכבר הפה פריש
 הרונין באילו והדים
 לטלטולו, לזרק שון הבטמ
 בטה מינדרו, ואשלא להאמיר
 בזו מגני. ואשלא גיליל
 בפירושו, והא פירוש
 לפ' שע' אל היוקפנין געל
 לשם ולא ריבר לאשלא
 לא גנין ריבר דרב בור, לא
 מלסכה לאטס, אטס זר
 בזו מגני, ואשלא גיליל
 שורא פרוש מסכת
 עירובין בפרק כיד' עירובין
 (זק פ' ז), אלא היה גיליל
 מוקדם בד' אטס זר
 החכמים לטלטול נר שיש
 בטורו שביר הדרה לעיל
 דרכ' איסטרום ואל חתוב
 קולות פ' עיר' (זק' ג'ז'ז)
 גמצע שער להו במקומתו
 הדרה משל לו והאמיר על
 תקין דבון דבור מן לאך
 מה שמצוין בפרק חומר
 בפרק שער (זק פ' ז) אמרו
 רב בר מילון גילילו
 דאל מיחמי אדרוש לא
 מילון ריבר ריבר מהריה, כי
 בפרק מילון שער גן (נדיר)
 [גמורות] זק' ח' ב' בונה
 ארכוני שאן אשא גיליל
 מכניין חה חמוי דרבנן,
 ובפרק המוגזיאן זק' ד' ו' ח'
 ובפרק מילון שער גן (נדיר)
 בפסחים עיר. ובגמרא
 ירושלמי כתוב ריש' כל הילך
 הלכה (ח) גדרי אמר עילא
 כאיא ייזב הדרה עיבר זון
 אהא קמיין אל אלין
 תורהן עיר. מריר ליל
 גיליל שנאת הדרה סדרה
 להעתה כמציעין, וכל דין
 סיוע ליפורשון.

אליל⁽⁴⁾ דנעשה בסיס
א"ר אמי א"ר יוחנן
רומנוס לי התיר רבינו
א"ל רבנו וויא לרבינו
כבי והתנן⁽⁵⁾ נוטל אדם
א"ר יוחנן בחוכמה
כליה והابן בחוכמה
עמא דאית בה פירוי
אית בה קרטין אמר
ושיבי וכי תימא חוץ
עננים לעננים בגדי⁽⁶⁾
ל דענים לעשידים
די דהוה אגרוף של
בבות בדבר חדא גראף
מאים ועוד גראף של
אללא אמר רבא כי
ה⁽⁷⁾ מטטלין בנונא
או עליה שברי עצים
בנה שברי חילה
אבי בגלאו שננו
חו לרבי אבא ולרב
מי אפתחא דבי רב
להחויר רמי אתה
הר הא רב ושםואל
הה שפир רמי אתה
מטה של טرسים
תיבי⁽⁸⁾ המחויר קנה
את קנה סידין לא
רב אבל אסור רבינו
הה חייב קרן פשותה
היא האי תנא דתニア
ת המטה ולוחדים
ואם החויר פטור
אבל

הסודות נאן צרכי פטילה שlein גדייס כל פצמן מײַזין נאָס
הלאָך נָן צענְלָי ווועסָה נָר בְּקִים נָן: טוֹסִיפָּת. זֶוּפִּי נָחָמָת הָוּ
גַּדְּלִיס וְאַוְלִין מַעֲלֵר נְעֵלָה מְלָגְכָּתָן וְנוֹעַטְהָן עַמְּקָתָן מְבוּם כָּל פְּלִיקָס:
קיַּיְּכָּטָה. סָוּה מְחַלְמָתוֹ וְגַמְלָוּ וְנוֹמָנָה וְעַזְבָּה כָּלְיָה מְכוּסָה מְכָה
צְפִיטָס הָז נָלֵן גּוֹמְלִי מְלָגְכָּה וְלָמָה מְטוּסָה צְנִין דְּלָחָן נָיִן כְּלָלִיס: קָנָה
מְנוּוֹה. צְיוֹתְהָן מְמֻנָּה קָנִיס נְגַדָּות לְרָבָּה וְנוֹעַלְנָה רִימָנָה וְצַדְעָתָה סְזָוָן
מְחוּזָיִין הָלָמוֹ: קָנָה אַל סִידִין. סְטָמָן וְמְלָגְנִין בְּשִׁיטָה צְפִידִי יְהָזָן
קָנִיס אַל פְּלִיקָס וְנוֹתָן מְטָלִית כְּלָמָה וְזָכוּין צְסִידִי קְמָחוֹי וְעַמָּה הָמָת
בְּשִׁיטָה וְכְטָחוֹת טַח מְלָמָּה לִי הַפְּכָר לוֹ הָלֵן קְנָה קְרָבָּה וְכְטָחוֹת צָוָן
וּמְנָגִיה מְוֹסָףָן קָנָה עַל קָנָה וּמְהָלִיכָו: טָנוֹו. סְמָן וְגַמְלוֹ סְכָלִי
הַלְּזָן לְמָזוֹו וְפְלִיקָס מְמִיד: קְרָן עֲגָולָה וְקְרָן פְּצָוָה צְמִיסָה מְוֹן כְּלִי
וּמְרָאָה עֲדָזָה נְקִדָּתָן כְּכָרָה וּמְכִינָה כְּהָן חְלִילָס וּמוֹרְיָהָן
קְלָוָתָן כְּרָבָּה. קְרָן עֲגָולָה מְעָשָׂה מְוֹן סָוּה וְלִקְרָן תְּקֻמָּה נְקִדָּתָן
צְחֻוק וּסְוִוִּה מְלָגְכָּה וּצְקָרָן פְּצָוָה מְכִינָה בְּלִיּוֹת וְלִקְרָן פְּלִיקָס
מְמִיד וּפְנוּוֹ. קְמִינִי מִיסָּת בְּקִי מְנוֹרָה דְּמִיעָז וּסְוִוִּה קְדָן נְמָנוֹת
כָּל טְרִיקָּיס: אַיְגָוּ. רְצִי הָכָן וְלַכְזָבָד כָּרְחִיָּה: דָהָמוֹר יְיָ
שְׁאֵי סָנָה. כְּלִיָּי סְמָנוֹן דְּמִימָה לְכַמְּחָלה: מְלָגָנָס כְּמָפָה. כְּעַיִן
בְּגָלִיס קְמָנוֹיס וְיַסְתָּן בִּים קְנוּזָלָה וּמְכִינָה לְמוֹכוֹן רְלָאָס כְּעַיִן קְמָנוֹת
סְלִימָן יְרִקְעָן בְּהָרָן: לְוֹחָס אַל סְקִידָמָה. עַז קְמָן כְּמַיִן דָרָבָן
סְמוּקָעָן בְּקַשְׁתָּמָן סְקוּרָן הַכְּלָמָטָרָן צְעָלָיָן מוֹסָךְ סְחָן:
יְמָקָע

יעזים. מיתבי ושוני
בשבורי פתילות, וכיון
תילות, אבל שברי עזים
סימים בשבת, אמרו ליה
הכבד המחויז קנה מנורה
יביך קאן) פשוטה פטור.

(ט) נקם קמל; (ט) ימו'ק
קיזיסן נ. סוכס מה. חולין
כל[, (ט) עיריזין כו[,
(ט) עי' מוסקוף כוכב:
ה' כון ונו', (ט) צולא תל'
ע' צ[. (ט) נקם מה[,
(ט) מוסק פיר', (ט) צמאות
כל[, (ט) עי' רכ' צ[. (ט) געליג
מה[, (ט) געליג צ[. (ט) חולין
פ[.

תורה או רשות
 1 אָדוֹן קְנַיֵּל ד'
 שֶׁבֶה בְּלִשְׁתָּאַר אֲשֶׁר
 בְּשֻׁעָה חִזָּה וְעַיְנָה
 בְּלִשְׁתָּאַר לְחַטָּא וְפַרְאָה
 אַל יִבְחַלְל עֲנָה בְּלִשְׁתָּאַר
 וְאָמָר וְרַחֲמָה לְשָׁאָר
 וְפִרְשָׁה לְעָנָר.
 דְּנִיָּל ד'

(ה) הנחות הב"ח
 גונעה צפם: (ג) רשות
 ד"ה גנדי עשייס וכוי ק"ז
 כי ר' לא חשבי קרטין
 ובטלי סק"ה:

גָלִיּוֹן הַשׁ"ס

לעוזי רשי
אלבלשטיין
[ארבלישטן]
קשת אפקית.

נוטל אדרס בנו והאבן
ברור. נגזר לנו למילוי
לטמנתנו לנו (קונט. קון).
שאשרהו כבשעה הדעת.
שם וסיק מהמתן מושע
ויזון (ויזון דוד). ומי דוד?
בדער נגיד עליינו עליינו.
על כל צדקה מתקלן
ומהו נזק נזקינו (שווין).
בדער נגיד עליינו עליינו.
בכל נס נס (פסול).
מקבץ טומח נזק נזקינו
ונבנה. כל צדקה מתקלן
ובתגלת בפה (בפה). אבא
קנטו. אסמיי ניקרא
נקטו וווק מעז נקצום
קון נו נו (ווען). ביגלא
שנו. סאן עמיס פוקפין
נדצע מעש (קונט. חן).

חומר ישנים

מוקד הוטפות

א. בוגן השוכן שבשתת.
טמן, א. אל"ג, דר'ויל.
מקצתה גולד, ריעפ', ג'.
ב. עונשם בסיס שלדים.
רעיפ', ג'. אבל מומחה
далא שביב און מומחה
נשיטה בעיס לשליטה, דרכ'י
מייתו לי מה' מארבלל'ה
ונישיטה בסיס כוונת, לדא,
חשב, ריעפ', ג'. והו.
אדמומי'ה האן אובל דעינימ'
לעיזים לא, אובל גאנז'ה.
ג. ואעג' דעני' יהודה

[ד] אין שירם דוחת משלשה על שלשה
לשבירה, אָפִי יְהוּדָה,
בטלה דוחת אצל נשיירם
על-עלם. וכן ב' כ'ין
שהודא גבר שלשים עין
בעולם. מוט' קלא"ע.
[ג] אללאן מלשנישים
טמאן טומאה מה בשלש
על שלש. למכ"ז. ו' דהה
דרקון בודר עיניהם עיניהם
שאן בודר לשמה טמאן מה
עבה. ליבצ'ין. י' מאיר בוגב
על-עלים שלושה על שלושה
החובס בסלוס קוכבא ז'ורו, שה
ונגנו אגב קוכבא ז'ורו
פ' כ'ר'ב. שחרו הדר הוה הא' ר' ש'ה
פריטה. טפי טמי' קלא"ע. י' ז'ורו
טפי טמי' קלא"ע. ס' א' ז'ורו
למי' מוניא כי הוי איז שבר
להן יהוון מן השמן. למכ"ז.

כירה פרק שלישי שבת

נִתְמַחֵּד אֶל-מָה יְהִי כִּי
לְכָלָס וְסִמְמָס
וּמְזֻבָּעָ סָסְפָּרִי וּמְקַרְבִּי
וְגַן:

ס ב מַיִי סָס כְּלָי כְּוֹז
סָס עַז שְׁמַעְנָה וְ:

ס א גַּמְמָן סָס פָּרָס
גַּמְמָן סָס טְמַחְעָן
חוּמָה סָס קַעֲמָה דְּלָבָן:

א ד הַמִּי פָּרָס מְלַכְמָה
צְדָקָת הַלְּבָב סָס עַזְמָה:

חוּמָה סָס פָּרָס גַּן:

גלוין השם
תומך דוד השב"ג ובר' **ויקש השם עז נלון דוד**
כלמה ע"ש: שם בפה
טומנין ובר' באבל קדרה
חויה ריא עלי לוד נלע"ז:
טופון דוד ממעשה:

וזעירים ור' יוחנן אמרו הילכתא

רבנן שמעון בן גמליאל אומר אם היה רופי מותר. ונעל נמי מילוי ברכשו וכוקביה קיום ושליטה פלגין יכול כי דמלע' מחייב חטאת ומולב' ליל' היפ' לנטמלה ועדין סה להן בזין וסמליק כבליס ועוד מתקבש לנו יוסuds אך ברקיעם דיליכת תנא למתמיינט מטהה ויט

אבל אסור זולא יתקע ואם תקע חביר חטא רישב^ג ג' אומר זאמ היה רפי מותר בגין כי רב חמא הוה מטה גלליתה הוה מהדרי לה ביזמא טבא א"ל ההוא מדרבנן לרבא מא דעתך בגין מן הצד הוא נהדי דאייסורא דארויתא לאננא כרישב^ג סבירא לי דאמר אם היה רפי מותר: מתרני^ה נוותנן כל' תחת הנר לקלבל ניצוצות ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא מכבה: גמ' והוא קמבעטל כל' מהכנו אמר רב הונא בריה דרב יהושע ניצוצות אין בהן ממש: ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא מכבה: לימא תנן סחמא רבבי יוסי^ו דאמר גורם ללבוי אסור והסברא אימרו דאמר ר' יוסי שבת בערב שבת מי אמר וכי תימא הכא נמי שבת והתניא נוותנן כל' תחת הנר לקלבל ניצוצות שבת ואין צריך לומר בע"ש ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא מכבה מע"ש ואין צריך לומר שבת אלא אמר רבashi אפילו תימא רבנן שאני הכא מפני שמרקב את כבויו:

הדרין עלך כירה

במה טומניין ובמה אין טומניין אין טומניין לא בגפת ולא בזבוב לא במלחה ולא בסיד ולא בחול כי לחוץ בין לבשין ולא בתבן ולא בגוני ולא במוכין ולא בעשבין בזמנן שחין אבל טומניין בהן כבשחן יבשין: **גמ'** איביעא להו גפת של זוחרים תנן אבל דושומשמין שפדי רמי או דילמא דושומשמין תנן וכל שכן דוחיתום שת"ש דאמר ר' זורא משום חד דבר ר' נראי קופה שטמן בה אסור להניחה על גפת של זוחרים ש"מ של זוחרים הנן לעולם אמרא לך לעניין הפטנה דושומשמין נמי אסור לעניין אסוקי

י' כמפיק מיס ליטרין כ

הנה צורה מפתחת שולח [מץ]:

הדרן עלך כירה

פְתַח. פִירָס קָרְל יַוּסֶף כֶּסֶס כְּבִיעוֹ שְׁמָוֹן לְמִינֵי נְצָבִים
הַסְּנָה לְלִיְם דְּכָה לִיתְן לְמוֹקָם מִמְמִינָן כֶּסֶס קְדֻשָּׁה
כְּלִישָׁה דְמִינֵי נְצָבִים מִמְמִינָן כְּלִישָׁה דְמִינֵי נְצָבִים
צְלָעַן חִימֵי מַעֲטָן מַעֲלִין זָהָב סְלָלִי מְגֻולָה סְוָה קְלִיטָה
עַנְיָנוּ מַעֲלִין לְיִתְפַּק חָמוּבָה וְגַוּוּ לְאַטְמָנָן צְלָעַן דְבָר קְמוּסָה

שנא יהוה בגחלים נינהו. פ"ר ל' ע"ז.
ובדבר המוסף, וכל שכן הוא. מום'
כא למשיח לחתיו, ולא אנסרו אלא
תנתקה ותסחר לא גוייה שא' נתחה בגחלים
כך. מומ' י"ז, ז' ב'. כדסתם המתנה
ב' ס' סל' ע' ב'. כחנניה. מומ' היל' ע' ב'.
ונ' ע' ע' ב'. ובלבד אשר יהוותו גורען

פסקע. בוחרוק על ידי יממות שוכןין קיינוי"ס: מטה גלגולית. ווילנד'ין
טוטו כען צל נולקיס⁽³⁾: מן פא. מפני חלינה מוקעה וממדקה בוחרוק
קרלי לא מן חד כלומר עיי' סיינוי: גמ' ואה קה מעתן כל' מסיכנו.
ל'ל' יוכל ניטנו מסך כל פיס דונעטה בקם ניענותו ליום מהוי
מיודמתה לדג' ממלה ודרט פפריקין

מומפּ רשׁוֹן
ונטה גלגוליתא. סוחה זס

תקנות ומליקון מומנטין
בבלטוטון ווועגן חומן (קפטן קלחת).
הרב ערך בירוה
(קפטן קלחת: קדום)

רְבָּנִים גָּנוֹן
ימא תנן טמאנא כ' יוסי
ל' קיך דיליה בהשמדה פרך
טנן ב' יוסי אסder ב' כל
ההמ' וחודשין מלפאת מים,
ההמ' מתקבען ומוכבין את
ההמ' לדרדרין, ובגמרה רבי ר'
טלמי סבר גידים כייבין אסder.
סְלַמְּלָה פֶּרֶק בֵּרֶה

ג'רגס יכיזי דסמס לי מני דליך
כליס דליך סוח דפקעה נזע וגומנו
על מלוך סוח אנד זא נטנעם קמיס ממנס
הנחת פנץ מילצע ממעס סוח וגוילס
ונצעוד יוס למוץ מנטחקס: אטמקרא
אט ליזוין. זיין יכיזי לאידין ווועס
יליא מילצע ממנס לי סוח יסיג
לייך נטנעם:

לכ'
ט

ק' קה לא פירעoso דביז'וּסָלְמִי מוקי מני'!
חו' צו סח'ו מגד חמד ליטן עלי'ו מיס
עמ' סורי סלה'ן חתך נופלט למתק'ק קמי'ס
נומחה'וֹס צל מיס נלדנן ומתק'ס בא'י'
ממחפסען הס'ו'ר ומוה זרג'יליס נטמ
ק'ו'ן נלכדי'ן כל נל'ן חות'ן לא'ג'ז'ה ה'ט
ה'ק'ו'ל'ן ש'ה'ג'יו'ז'ו'ת נופל'ו'ת ז'ק'מו'ן:
ט'פ'ל'ו'ת צ'ה'וו' צו הש'ו'ר נס'ה' חמד צ'ה'וו'

בשכליים נ' ה' נ' קדרה חייתו ובשכליים
ב' נ' מזוכנלים ב' נ' שמטמות וועוד
המלך ב' נ' השולח לאטמנה דודיה
היילינה' נ' נ' בטמנה שטעון נוירך
בג' גיילא סמיה יטומין בלמי' יימתה:
ז' ז' ז' ז' ז'

ב- בְּ הַגָּן בֵּרֶה דָּרְבָּה יְהוֹשֻׁעַ נִצְׁצֹתָא אֲנֵן בָּהּ מֵשׁ וּמוֹתָה
מְגַאֵּה כִּי־ יְסִיד אַדְמָה גָּמָס בְּכָרְסִים, דָּנָן יְוִיָּה אַסְטָּה
לְכַלְיָה לְכַלְיָה אֲחָר הַאֲרָה מְתַבְּקָעִין וּמְכַחֵּן הַדְּלִיקָנִים
תְּנַנְּן אֲסֹר שְׁבָתָה אֲלָל בְּעַשְׂרֵה, וְהַאֲדָמָה כְּבָשָׂתָה,
מִים בְּעַשְׂרֵה מִפְּנֵי שְׁהָאָה מְכַבָּה וְאַזְּנָה צִירָה לְמֹרֶר שְׁבָתָה.

בכל דבר היהה ניחן. פון קלר, מושל פרוסיה, היה מושך מושרים, והוא היה מושך מושרים. ולבסוף, ב-1862, נפטר בברלין. והוא היה מושך מושרים. ולבסוף, ב-1862, נפטר בברלין.

